

Arrest

nr. 184 613 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 augustus 2015 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 29 juli 2016 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 5 juli 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.4. Bij arrest met nummer 180 166 van 3 december 2016 werd de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord "moet" in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het

gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; R.v.St. De Vos, nr. 15.699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17.032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [2.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een

beoordeling van verzoeksters situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 5, 6, en 13.1 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 46, §5, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning een intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 7, 52/3, §1, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en ten slotte voert zij nog een manifeste appreciatiefout aan. Zij licht het enig middel toe als volgt:

“2. Uiteenzetting van het middel

Schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 33 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 5, 6, en 13.1 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het artikel 46, §5, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van artikelen 7, 52/3, §1, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 75, §2, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de manifeste appreciatiefout.

• Eerste grief

Overeenkomstig het artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »*

Volgens het artikel 33 van het Verdrag van Geneve: “Verbod tot uitzetting of terugleiding (“refoulement”)
- 1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging...”.
Er werd al door de Raad van State beoordeeld dat het Verdrag van Geneve beoogt enerzijds de erkende vluchteling en anderzijds de vluchteling die een aanvraag tot erkenning heeft ingediend maar nog geen definitieve beslissing heeft gekregen (Raad van State, arrest n°57.167 van 21 december 1995; arrest n°87.141 van 9 mei 2000 en arrest n°32.384 van 18 januari 2001).
En als het beroep bij de Raad van State niet beëindigd is, dan wordt de beslissing in asiel nog niet definitief (Raad van State, arrest n° 190.417 van 13 februari 2009 en n°199.461 van 12 januari 2010).

Bijgevolg mag de tegenpartij geen bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekster nemen.

Nochtans verplicht de bijlage 13quinquies verzoekster het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. De bijlage 13quinquies vermeldt absoluut geen verbod op verwijdering tot een negatieve en definitieve beslissing.

De eventualiteit dat de State zijn beslissing niet uitvoert kan niet in overweging genomen worden. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in een Arrest Conka (overweging 83) tegen België van 5 februari 2002 gezegd : « les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (lezen, mutatis mutandis, Iatridis c. Grèce, [GC], n° 31107/96, § 58, CEDH 1999-II)... ».

De uitvoering van de bijlage 13quinquies hoeft geen nieuwe beslissing die in aanmerking komt om een nieuw beroep te doen. Er werd al door Uw Raad beoordeeld : « une décision de remise à la frontière est un acte purement confirmatif de l'annexe 13 quinquies, non susceptible de recours » (Arrest n° 80.854 van 8 mei 2012, arrest n° 74.968 van 13 februari 2012, arrest n° 72 888 van 9 januari 2012).

De bijlage 13quinquies kan steeds uitgevoerd worden, zonder een nieuwe beslissing te moeten nemen en zonder een nieuw beroep te kunnen indienen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing staat in de weg van de vervolging van de asielaanvraag en miskent de artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p.193).

- Tweede grief

We kunnen niet besluiten dat de Minister die een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op basis van het artikel 7 van de wet van 15 december 1980 verplicht is, op basis van deze bepaling, een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De Minister heeft een appreciatie bevoegdheid.

De beslissing is gemotiveerd door het feit dat verzoekster, asielaanvrager, niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

De tegenpartij motiveert niet op een adequate wijze zijn beslissing. De tegenpartij verwijt aan verzoekster niet in het bezit van een geldig paspoort te zijn terwijl ze als asielaanvrager in een reglementaire situatie in België is. (Raad van State (3de kamer), 23 februari 1994, R.A.C.E., 1994 en 19 januari 1993, Rev. dr. étr., 1993, p. 65).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.095 van 27 oktober 2011 : « En vertu du principe de la légitime confiance, l'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ». En volgens het arrest van Uw Raad n° 213.318 van 18 mei 2011 : « Que le principe de sécurité juridique interdit au législateur de porter atteinte sans justification objective et raisonnable à l'intérêt que possèdent les sujets de droit à se trouver en mesure de prévoir les conséquences juridiques de leurs actes ».

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

De tegenpartij verplicht de verzoekster het grondgebied te verlaten terwijl ze haar asielaanvraag nog steeds moet verdedigen. De tegenpartij wacht niet dat de asielaanvraag beëindigd wordt. De beslissing miskent de beginselen van behoorlijk bestuur. Volgens deze beginselen mag de tegenpartij niet aan een asielaanvrager vereisen dat hij een paspoort en een visum neerlegt. Een zulke vereiste is onverenigbaar met het feit dat, verzoekers die nog steeds in asiel procedure zijn, niet aan zijn autoriteit een paspoort kan vereisen en niet terugkeren kan om een visum te gaan halen. Volgens artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980: "De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen". De aanvraag die ingediend is op basis van het artikel 9ter is een vorm van subsidiaire bescherming en is dus aan het asiel verbonden.

Er werd door de Raad van State beoordeeld : "Le fait qu'une demande d'asile soit toujours à l'examen constitue une circonstance exceptionnelle rendant particulièrement difficile de retourner dans son pays pour y solliciter un visa » (Raad van State, arrest n° 98.252 van 10 augustus 2001).

De tegenpartij kan niet aan een asielaanvrager een paspoort of een visum vereisen terwijl de asielaanvraag nog steeds in onderzoek is.

• Derde grief

Volgens het artikel 46, §5 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming: “Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.”

Dat richtlijn moest op 20 juli 2015 door de lidstaten in nationaal worden omgezet (artikel 51). “Le délai de transposition de la directive étant dépassé, le droit interne doit être appliqué et interprété de façon conforme à celle-ci. En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinéa, du Traité » (Cass. 28 septembre 2001 et 9 januari 2003).

De praktijk van de bijlagen 13quinquies en 35 is betwistbaar omwille van de herschikking van het Richtlijn procedures.

« Les articles précités des directives retour, accueil et procédure s'imposent aux états membres et à leurs juridictions, puisque leur délai de transposition est écoulé et qu'ils sont suffisamment clairs » (Cass. 28 septembre 2001 et 9 januari 2003).

Door de uitgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de procedure nog loopt, schendt de verwerende partij het recht op een effectief beroep zoals bedoeld het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Als gevolg van de verschillende argumenten hierboven, komt het dan passend voor om alvorens recht te doen, hieromtrent prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (Raad van State, arrest n°234.074 van 8 maart 2016).

In elk geval is er dan ook aanleiding tot schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing, nochtans verdient de aanbeveling vooraleer recht te doen, de prejudiciële vraag te stellen zoals geformuleerd in het dictum hieronder in het kader van een goede rechtsbedeling.

Inderdaad, is het antwoord op deze vraag cruciaal en van doorslaggevend belang in de verdere beoordeling ten gronde, mede gelet op de groot aantal beroepen tot schorsing en vernietiging van de wet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

□ Vierde grief

Volgens het artikel 74/13 : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens de terugkeerrichtlijn: “De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven” (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. In casu, is het wel het geval: de tegenpartij vermeldt de beslissing die werd genomen ten opzichte van verzoekster zonder rekening te houden met andere factoren, zoals de kwetsbare situatie waarin de verzoekster is omwille van het verdwijning van haar familie in Jemen wat een traumatiserende ervaring was en die haar land van herkomst en Jemen moest te ontvluchten uit angst om gedood te worden.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 62 en 74/13 van de wet en de zorgvuldigheidsplicht."

3.2. In de mate verzoekster de schending aanvoert van het beginsel van non-refoulement en van artikel 33 van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat bij arrest met nummer 180 166 van 23 december 2016 de Raad verzoeksters beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen heeft verworpen. Verzoekster werd bovendien vanaf die datum in het bezit gesteld van een bijlage 35, een document dat verhindert dat verzoekster gedwongen van het grondgebied wordt verwijderd. Ter terechtzitting blijkt niet dat zij inmiddels het grondgebied daadwerkelijk heeft moeten verlaten. Aangezien de termijn van 30 dagen inmiddels ruimschoots verstreken is, toont verzoekster niet aan welk belang zij heeft bij die grief.

Waar in de "tweede grief" wordt aangevoerd dat de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden bij de vernietiging van een bevel op het grondgebied te verlaten, dient erop gewezen te worden dat de artikelen 52/3, §2, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien dat "onverwijld" een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven aan de vreemdeling wiens asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd geweigerd. Gelet op het feit dat de asielaanvraag op 5 juli 2016 werd geweigerd door de Commissaris-generaal en verzoekster eerst op 8 augustus 2016 een beroep indiende tegen deze beslissing bij de Raad, kon de minister of zijn gemachtigde, op 29 juli 2016 terecht vaststellen dat verzoekster in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en conform artikel 52/3 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 overgaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters betoog met betrekking tot de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op de huidige situatie en is derhalve niet dienstig. Het onderdeel is ongegrond.

Waar verzoekster in een "derde grief" aanvoert dat zij overeenkomstig artikel 46, §5, van de richtlijn 2003/32/EU tijdens haar beroep tegen de weigering van haar asielaanvraag op het grondgebied moest kunnen verblijven, merkt de Raad op dat dit beroep werd verworpen bij arrest van 23 december 2016 en dat geen enkele dwangmaatregel tot verwijdering werd genomen ten aanzien van verzoekster. Naar aanleiding van haar beroep werd haar een bijlage 35 overhandigd. Dit document verhindert dat verzoekster van het grondgebied werd verwijderd tijdens de duur van haar beroep in het kader van haar asielaanvraag. Op 9 januari 2016 werd aan verzoekster een uitstel van 10 dagen toegekend om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont evenmin aan een belang te hebben bij dit onderdeel.

Waar verzoeksters "vierde grief" verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene, komt het in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming, voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. *In casu* beperkt verzoekster zich tot algemene verklaringen en wijst zij niet op het bestaan van

een effectief beleefd gezinsleven in België. Waar verzoekster verwijst naar de verdwijning van haar familie in Jemen, merkt de Raad op dat dit element verband houdt met haar asielrelaas, dat het voorwerp was van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016 en eveneens werd beoordeeld door de Raad in het reeds genoemde arrest van 23 december 2016. Voorts ziet de Raad niet in op welke wijze verzoeksters verklaringen met betrekking tot de verdwijning van haar familie in Jemen enig effect dient te hebben op de belangenafweging van verzoeksters gezins- en familieleven dat de verwerende partij zal dienen te maken bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van het Belgische grondgebied. Verzoekster heeft er *in casu* dan ook geen belang bij aan te voeren dat het bestreden bevel geen motivering bevat in het licht van de bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beschermde belangen, nu zij geenszins aannemelijk maakt dat er wat haar betreft, een risico op schending van deze belangen bestaat. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 7 van de procedurerichtlijn 2005/85/EG en daarbij betoogt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingestelde beroep nog hangende is, merkt de Raad op dat bij arrest met nummer 180 166 van 23 december 2016 haar beroep verworpen werd. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT